

**Ter bruylofte van Jacob Wybrantsz. Schaaf.
En Sara Leenderts vander Styl**

**Wettig vereenigt binnen Amsterdam, den 14. van
Grasmaand**

B. van Gent

bron

B. van Gent, *Ter bruylofte van Jacob Wybrantsz. Schaaf. En Sara Leenderts vander Styl. Wettig vereenigt binnen Amsterdam, den 14. van Grasmaand.* Pieter Dircksz. Boeteman, Amsterdam 1675

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/gent049terb01_01/colofon.php

děni

[O Harpenaar! Isaï jongste Zoon!]

O puykste puyck van Isrels aardse Goon:
U geest is lang gevoert na 's Heemels troon,
Ver uyt ons oogen.
Maar u Gesang, u Koninklijken Psalm,
Soo digt begroeyt met heylig Bruylofts palm,
Slaat nog in deese eeuw zijn soete galm,
Met groot vermoogen.
Ze vleyt, en streelt des Digtters hart, en oor,
Ze groeyt, en bloeyt in Christi Kerk en Koor,
En lokt de ziel langs 'sHeylands waage spoor,
In t' ander leeven.
U Heemel zang, bewaart in d'oude blaas,
Port oock mijn geest, mijn hart, en zinnen aan
In dit geval; om langs dien selve baan
U naa te streeven.
Dog soo uw groote hand, nu door den Geest,
(Gelijck voor heen, geschoeyt op 's Heemels leest)
De Harp nog slaat op 's werrelds Bruylofts feest,
Soo help me roeren
De snaaren van mijn onvolmaakte luyt.
Want u gesang, u snaarespel, en fluit,
Wiens soete galm ten hoogen Heemel kruyt,
Kan 't hart vervoeren.
Door zwerk en wolk, in 's Heemels heerlijkheit:
Het eeuwig leeven, dat geen traane schreyt,
Daar Liefde en Vree gerust op Anker leyd,
Gods waarste pande.

Terwijl het sterflijk, in een minder graat,
 De blijde maat der Bruylofs zange slaat,
 Van twee Geliefjes, die na rijpen raad,
 De minne bande
 Verkiesen, voor den ongebonden toom.
 O malse min! gy schiet gelijk een boom,
 Geplant in d'aarde, by een waaterstroom,
 Gestaadig vrugten.
 U groote Scepters staf, en heerschappy,
 En luystert na geen forsheyt, nog gevly:
 Ze kreunt haar aan geen droevig moordgeschry,
 Nog kwaa gerugten,
 Nog dondergalm, die berg en top verplet.
 Uw leevend vuur, uw ingeklonke wet,
 Door hooger magt, in 't sterflijk hart geset,
 Blijft onbewoogen;
 Soo lang als hier nog sterflijk leeven leeft;
 Soo lang de lugt haar kruyn verheeven heeft,
 De gulde Son sijn heete straalsel geeft,
 Aan d'opperboogen.
 U kragt die dringt door bloed, door merg, en been.
 Wie zig met u maar weynig maakt gemeen,
 Die vind in uwe aloude plegtigheên,
 Nog smet, nog rimpel.
 Dit tuyge JACOB, die met hart en zin,
 Blymoedig zeylt, (door 't blaase van de min)
 Voor wind, voor stroom, heur ruyme haave in,
 Met vlag, en wimpel.

Tot dat hy land, en ankert aan een Maagt,
 Wiens hart zijn hart, door weermin onderschraagt.

O soete SARA, die zijn ziel behaagt,

Als 't puyk der Vrouwen.

U *Bruygom* heeft al voor een lange wijl

Gejaagt, gezogt na een bekwaame STYL,

Daar hy sijn huys gerustelijk en vijl,

Mocht op vertrouwen.

Hy sogt, maar wist niet wat hy soeke souw.

Hy wist wel iets, maar wist niet wat hy wouw:

Zijn harten wens, zijn ziel-lust was een Vrouw,

Om mee te paare.

Tot dat nog endeling zijn keurig oog,

Dat dan eens hier, en dan weer derwaerts vloog,

Met een bestendelijker liefde, boog

Op 't hart van SARE.

Een Maagt, van jongs in deugden opgewiegt,

Die door 't gemoed (soo 't oog ons niet bedriegt,

Dat ligt bedriege kan) steeds opwaerts vliegt,

Na 's Heemels toppe;

Daar nooyt geen dood het leevens ligt besprong.

O fiere Maagt! uw welbeschaafde tong,

En scherp gesleepe breyn (al benje jong,

Tart gryse koppe.

Of schoon de nijt, gebooren uyt afgonst,

Heur hoeft hierom, met duysent kreukels fronst,

En vaak van buyte op uw deure bonst,

Gy sult haar woele,

Soo gy in 't net van weerwraak niet verwart,
 Na weynig tijds, in 't binnenst van uw hart,
 (Schoon 't u oock in 't begin al dapper smart)

In 't minst niet voele.

Maak datje selfs maar rust en Vreede houd.
 Het huyskrakeel, dat vaak veel onheyl broud,
 Komt dikmaal aan in purper, en fijn goud;

Wees op je hoede.

En schout dat Monsterdier gelijk de Pest,
 Houd vreesse Gods, in hart en ziel gevest;
 Zie dat j'et kwaad in 't eerste vonkje lescht:

S[t]ry tot den bloede,

Met mond en daat, voor Godes-Heyligdom,
 Door liefde en geloof. O *Bruydegom*,
 U lieve *Bruyd*, u jonge Lentebloom,

Het puyck der Roosen,

Die bout haar STYL, voor d'Egt Altaare neer,
 z'En stoft nu niet op Maagdelijke eer,
 Gelijk haar Speelgenoots, Zy is niet meer

In 't hart bevroose.

Zy wijst den roem der Maagde van de hand;
 Zy heeft haar wil (want ziet, ze is vermant)

In u, ô *Bruydegom*, nu vast geplant,

En heel begeeven.

Des blijft de sorg u eeuwig toe vertrouwt:
 Zie dat j'al 's werelds kwaade klippen schout,
 En staadighlijk u hart en oogen houd

Op 't ander leeven.

Soo blijft u trouw met STYLE onderstut,
 En eeuwig voor een swaare val beschut:
 Soo word u Dis, uyt 's Heemels borrenput,
 Met rijke gaaven,
 Met liefd' en vree, en vreugden overstort;
 En soo 'er iets oneffen is, of wort,
 Dat kan uw Schaaf, ô SCHAAF! door deugd geport,
 Weer effe schaaven.

Toe-Zang.

Toon: Ag treurt mijn bedroefde Schaape.

*Roept nu des Heemels Alvermoogen,
 Vry om zijn milde zeegen aan,
 Met sulk een gallem, die de boogen,
 Des hoogen Heemels door kan gaan.
 Op dat de zeegen, uyt dien hoogen Zaal,
 Gelijk een reegen, spoedig neederdaal,
 En hart, en hoofd bestraal,*

*II. Het hart en hoofd der nieuwgetrouwden.
 Soo sal haer kysse minneband,
 Niet als een mottig kleed verouden;
 Maar houden eeuwig fleur en stand,
 Door trouwe liefde, die hun hart en zin,
 En ziel doorgriefde, doe de laffe min,
 Schoot eerst haar boesem in.*

*III. Gy dan, die langs veel tuymelweegen,
 Met hulp van 's Heemels wijs bestier,
 Elk-anders liefde hebt verkreegen,
 En onder 's werelds Egtbanier,*

*Zijt ingeschreeven. Ik wens dat uw trouw,
Tot uw Naa-neeven, als een vast gebouw,
Zijn eerste vleer behouw.*

*IV. Leert nu, tot aan het end der daage,
Door de Liefde, het waardste pand,
Elk-anders foute ligt verdraage,
Soo blijft de Vreevlag vast geplant
In uwe wooning o daar in schiklijkheit,
Is Heer en Kooning, blijft de twist en nijd,
Haar stoel en seetel kwijt.*

*V. Houd uwe voeten op de paaden,
Door 's Heemels Heyland vlak gevloert;
Soo blijffe van verderf en schaaden,
In eeuwigheit onaangeroert.
Oogt op 't onendig groote Heemels goed:
Laat 't hart inwendig, al het weerelds soet,
Vertreeden met de voet.*

*VI. Schoon dan de ramp van alle zijden,
U dikwils voor de scheene sprinckt,
In 't midde van dees schraale tijden,
Daar 't Moordgekerm ten Heemel klinkt,
Laat vry den trotsen Koonink Loodewijk,
De vaste Rotsen, van het Christenrijck,
Doen daalen in het slijk.*

*VII. In Zions vast gegronde Muuren,
Soo trouw door 's Heemels oog bewaakt,
Die alle eeuwen sullen duuren,
Daar word uw wooning vast gemaakt.
Laat vry de pijlen van de helsche nijt,
Steeds op u ylen, gy blijft t'aller tijd,
Van haer geweld bevrijd.*

B. VAN GENT.